

ше-то *n*, на пр. *باشا* *паша* [паша], *پدر* *педер* [баща],
پارمق *пармак* [пръстъ], *پنجره* *пенджере* [прозорець].

ت *те*, произноси се като българското *т*, напр.
تمام *тамам* [цѣло, пълно]. Въ спряженіето на гла-
голитѣ, на които корена има окончаніе *ت* *ше*, то се
измѣнява на *د* *дал*, на примѣръ: *گتتک* *гуттек* [о-
тивамъ], *گتتک* *иттек* [правя], правятъ: *گیدرم* *гиде-*
ржм [отивамъ], *گیدیم* *гидеим* [да отидж], *ایدرم* *иде-*
ржм [правж], *ایدیم* *идеим* [да направж].

ث *се*, произноси се като българското *с*, напр.:
عثمان *осман* (Османъ), *عثمانلی* *османлъ* (Турчинъ), *اٹواب*
есваб, което произносятъ и *еспав* (облѣкло, дрѣхи). Тая
буква Арабитѣ я произносятъ како Гръцката буква *θ*.

ج *джим*, произноси се като българск. *дже* сля-
но, напр.: *جامع* *джами* [джамя], *جوز* *джевиз* [орѣхъ],
جگر *джигер* (дробъ). Ако е слѣдъ съгласнитѣ
букви показани горѣ при буквѣтж *ب* *б*, произноси
се като *چ* *чим*.

چ *чим*, земена отъ Персидскѣтж азбукж по-
срѣща се съ Арабскѣтж *ج* *джим* и се произно-
си като българското *ч*, напр.: *چون* *чон* [много] *چمن*
чемен [зеленина, трева], *چاق* *чач* (колко), *چوبان* *чобанъ*
[овчаръ], *چول* *чол* [пустиня].

ح *ха*, произноси се като българското *х* твър-